

Lacul de Mihai Eminescu - argumentare ca este opera lirica

Mihai Eminescu este cel mai mare poet roman apartinand perioadei marilor clasici si este autorul unei opere unice prin profunzime, originalitate si valoare artistica. Dragostea si natura sunt teme permanente ale poeziei.

fuziunea om-natura pare sa fie unul dintre conceptele populare ce l-a atras si pe Eminescu. Poezia "Lacul" a fost publicata pentru prima oara pe 1 septembrie 1876 in revista societatii "Junimea" de la Iasi.

Ca in orice opera lirica, ideea poetica centrala se refera la un sentiment

- cel de dragoste -, in stransa legatura cu acesta fiind exprimate si sentimentele eului liric. Aceste sentimente sunt comunicate in mod direct de catre eul liric care se adreseaza doar siesi. Asa se explica faptul ca in poezie nu exista actiune, personaje sau narator, elemente specifice opice.

Aici, cel care se confeseaza este eul liric care isi exprima direct senti-

mente, si anume dorinta arzatoare a indragostitului de implinire a iubirii, vis ce remane irealizabil.

In opera, prezenta eului liric este reliefata prin folosirea formelor pro-nominale si verbale la persoana I singular (eu trec, ascult, astept, suspin si sufar).

Titlul desemneaza unul dintre elementele cadrului natural, lacul, a

carui imagine predomina peisajul si in jurul caruia se grupeaza alte elemente ale cadrului natural: nuferii, trestiiile, barca, vantul si luna, realizand cadrul natural specific liricii romantice alcatuite dintr-o natura luxurianta, eterna, martora a unei iubiri profunde.

Prima strofa se deschide cu imaginea feerica a lacului "albastru" incarcat cu "nuferi galbeni" si care tresare in "cercuri albe", imagine ce sugereaza o atmosfera de calm. Lacul este o oglinda in care se reflecta atat lumea exte-rioara cat si lumea interioara. Astfel lacul, ca element al cadrului natural preia zbuciumul sufletesc al poetului determinat de asteptarea iubirii, lacul cutremurand o barca.

In strofa a doua este infatisat motivul asteptarii prezentat insa ca o posibilitate, dovada fiind adverbul "parca" repetat. Tot ca o posibilitate apa-re si gestul tandru al imbratisarii si acest lucru este dovedit prin folosirea verbelor la modul conjunctiv. Poetul nu face portretul iubitei, insa prezenta sa este evidentiata prin folosirea pronumelui personal "ea" scris altfel. "Ea" nu este insa o entitate fizica, fiind de fapt simbolul iubirii ideale pe care poetul o doreste indeplinita in decorul de basm al lacului.

Urmatoarele doua strofe cuprind acest vis de iubire neimplinit general de starea de asteptare si singuratate. Cei doi indragostiti fascinati de frumu-setea naturii, vor pluti in "luntrea mica" acompaniati de sunetul melodios al apei si ocrotiti de lumina "blandei lune".

Finalul operei este cel al deceptiei totale, provocat de neindeplinirea dorintei. Astfel visul poetului l-

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

a sfarsit iar acesta se trezeste la realitatea trista si cruda.

Ideea poetica si sentimentele sunt exprimate in mod direct prin inter-mediului limbajului figurat, cu ajutorul unor procedee artistice precum epitetele "lacul codrilor albastru, nuferi galbeni" -epitete cromatice, "blandei lune, luntrea mica" etc. Este prezenta personificarea "el (lacul) cutremura o barca". Sunt prezente aliteratia "suspina si sufar" si asonantele "parc-ascult si parc-astept" si "unduioasa apa sune". Prin folosirea acestor figuri de stil, ca in orice opera lirica, se creeaza imagini artistice vizuale si auditive ("lumina blandei lune/vantul lin fosneasca"), prin a caror imbinare poetul sugereaza, ca in orice opera lirica, o anumita atmosfera poetica, subiectiva, caracterizata printr-o usoara resemnare (in strofa a cincea) caci farmecul naturii diminueaza tristetea.

intrunind aceste trasaturi -prezenta sentimentelor si exprimarea lor directa prin intermediul unor figuri de stil, prezenta eului liric -poezia "Lacul" are notele definitorii ale operelor lirice, incadrandu-se genului literar respectiv datorita lirismului, care "inseamna tocmai dezvaluirea personalitatii latente a lucrurilor", deoarece "pentru poet, fiecare lucru are "personalitatea" lui", iar prin personalitate se intelege "sufletul tainic din lucruri". (Nicolae Manolescu, Aparente paradoxuri despre poezie)

Astfel, prin sinceritatea sentimentelor si prin simplitatea formei, Mihai Eminescu gaseste drumul cel mai scurt, dar si cel mai rapid si fascinant in acelasi timp de a ajunge la sufletul cititorului.